

Canta ella i la morralla balla

«Enmig de tanta tebior, és esperançador que Irene Solà ens avisi que ben aviat tornarà a publicar»

Solà, en imatge d'arxiu | Adrià Costa

I de sobte, Anagrama va dir amunt els cors i nosaltres vam elevar-los al Senyor. Sense que ho veiéssim venir, l'editorial va publicar a les seves xarxes socials un breu teaser en què anunciava la gran notícia: ben aviat arribarà a les llibreries la nova novel·la d'Irene Solà, l'arxipremiada autora de *Canto jo i la muntanya balla*. Sí, Solà torna! I, per la incipient estratègia marquetiniana que envolta l'obra, sembla que ho farà per la porta gran.

L'osonenca és dels pocs referents que generen -una certa- unanimitat a Catalunya. Després de tres mil edicions, traduccions i premis, Solà ha aconseguit mantenir-se ferma al podi del reconeixement, convertint-se en una escriptora que ni tan sols la clàssica *envegeta* catalana, aquella que es desperta a Twitter quan algú altre triomfa de manera incontestable, ha aconseguit torçar. El seu èxit ha estat gairebé pur, immaculat.

Per això té tant mèrit que, quatre anys després, torni a atrevir-s'hi. Irene Solà podria haver tancat la paradeta i haver-se refugiat (almenys durant uns anys) sota el paraigua del triomf merescut i afortunat, anant de col·laboració en col·laboració i de rèdit en rèdit. Però ha decidit que no. Ha optat per tornar a publicar, abocar-se amb cos i ànima al risc de les comparatives, posar-se una bona armadura i disposar-se a decebre sense por. Ha decidit combatre la síndrome que acompanya qualsevol artista amb un *boom* imprevisible i esclatant com el seu. I només per això ja cal admirar-la.

Però és que l'anunci del retorn no acaba aquí. Anagrama ja ha confirmat que el nou llibre de

Solà, que encara no té títol públic, sortirà el 10 de maig. El 10 de maig! Dues setmanes després de Sant Jordi, amb tot el que això implica. Sense aglomeracions, evitant el frenesí dels rànquings, ignorant la cursa literària i l'atabalament dels lectors de dia únic, aparcant la temptació de la calerada ràpida. Al ritme pausat del desgel.

Solà sortirà amb el mar en calma, sabent-se líder. No li cal cap gran festa perquè la festa és ella, pot prescindir de roses i senyeres perquè és conscient que un dels dracs il·lustres de la literatura catalana actual és ella. I és que la seva nova proposta s'ha guanyat el dret a poder sortir quan vulgui, diferenciant-se de la morralla que ja comença a omplir les taules de les llibreries, un sobre l'altre, donant-se cops de colze a les taules de les llibreries i monopolitzant matusserament les nostres *stories*.

Per tot plegat, la notícia m'ha fet content, i crec que no només m'hi hauria de fer a mi.

Perquè tant el seu retorn com la data escollida són records d'una Catalunya rica i plena, aquell país que no fa tants anys es mirava al mirall i etcètera (no penso fer la metàfora completa de mirar-se i agradar-se, però ja ens entenem), petites espurnes de grandesa que encara deixem anar a vegades. I trobo que és bonic. Enmig de tanta tebior, és esperançador que Irene Solà ens avisi que ben aviat tornarà a cantar, i és emocionant que milers de lectors estiguem aquí sota esperant-la tranquil·lament per ballar com muntanyes fins a l'infinit. *L'infinit que no és a la Terra ni és al Cel. L'infinit dins de cadascú.*